

Наредъ съ тъмницата Ташь-капия, но по-къмъ изтокъ, бѣха полюситѣ, тѣсни и низки кочини, дѣто се изтезаваха ония храбри затворници, отъ които безсѣвъстни слѣдователи не можеха да изтрѣгнатъ съ друго срѣдство нѣкое угодно тѣмъ показание. Тия полюси бѣха на брой десетъ—шестъ отъ едната страна и четири отъ другата на единъ тѣсенъ коридоръ, който ги раздѣляше. Тѣ бѣха дълги 2 метра, а широки единъ метъръ и 15 сантиметра. На вратата на всѣкой полюсъ имаше по една малка дупка за въздухъ и свѣтлина.

Тѣ бѣха гробове. Мжченицитѣ, живи закопани въ тѣхъ, бѣха оставили спомени отъ своитѣ тегла, по самитѣ имъ стѣни. На вратата на четвъртия полюсъ отъ лѣво имаше отъ вжтрѣ слѣдния надписъ:

„Много страдахъ по затворитѣ, че най-послѣ ето ме невинно и въ този полюсъ. Има ли за мене честити дни въ бждщето, или смъртното наказание ще довърши страданията ми?..“

Тоя надписъ, тѣй трогателенъ по своя избликъ отъ спокойно отчаяние, бѣше подписанъ съ буквитѣ Пр. В. С.

Въ третия полюсъ, пакъ отъ лѣво, азъ прочетохъ слѣдното:

„1877, Октомврий 24.

„Чокорлий Попъ Атанасъ лежи въ полицата 50 деня“.

А въ петия отъ дѣсно, тия думи:

„1877. Въ полюса стояхъ 70 дена. Гавраилъ Илиевъ Клисурецъ“ —

и по-на-долу, въ сжщия полюсъ, съ друго писмо:

„Много страдахъ по чужбина и сега страдамъ въ полицата 70 деня. Безъ никаква вина ме наказватъ. Роденъ въ 1856, наказанъ въ 1877, дори и азъ не зная какво ще стана“.

Най-сетнѣ, въ втория отъ дѣсно, азъ смаянъ видѣхъ и слѣднитѣ редове:

„Въ тая полица седѣли двамина карловци“, а отъ страна:

„Въ тая полица седѣли двѣ момчета“.

Двама души, живи заровени, въ единъ гробъ! Безчовѣчието мжно можеше измисли нѣщо по-страшно.